

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 13 ກັນຍາ 2020 (09-13-2020)

ໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າ

ທ່ານສາມາດເບິ່ງອອກວ່າໃຜເປັນແຟນແທ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດສໍາຄັນໃນບົດຮຽນ: ສາຍສໍາພັນຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນເຫັນໄດ້ໃນການທີ່ພວກເຮົາໃຫ້ກຽດພຣະອົງ.

ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ: ພວກເຮົາຮູ້ທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບການໃຫ້ກຽດແລະການນະມັສການເພາະວ່າພວກເຮົາເຮັດມັນຕະຫຼອດເວລາ. ແຟນໆອາເມຣິກັນຟຸດບອນສະແດງຄວາມໂຄຣຣິບນັບຖືແລະການນະມັສການຜ່ານການປະພຶດແລະຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາ. ເກມກິລາຟຸດບອນທີ່ສູ້ກັນຈິງໆແລ້ວໃຊ້ເວລາປະມານພຽງແຕ່ສິບເຈັດນາທີ. ເມື່ອທ່ານເອົາການປະຊຸມຈັດຕຽມຢູ່ໃຫ້ຖືກຈຸດຕາມແຜນ, ກັບຄືນເຂົ້າສູ່ແຖວຈຸດເປີດບານ, ແລະລັກສະນະອື່ນໆຂອງເກມ, ທ່ານກໍຈະເຫຼືອໄດ້ແຕ່ສິບເຈັດນາທີຂອງການຫຼິ້ນເກມຕົວຈິງ. ແຕ່ແຟນຟຸດບອນໃຊ້ເວລາເຖິງສາມຊົ່ວໂມງໃນການເບິ່ງເກມທີ່ມີການປະຕິບັດພຽງແຕ່ສິບເຈັດນາທີ. ຖ້າທ່ານໄປເບິ່ງເກມ, ທ່ານຈໍາເປັນຕ້ອງເພີ່ມເວລາຂັບຣົດ, ຊອກບ່ອນຈອດລົດ, ເວລາຍ່າງໄປຫາສະໜາມກິລາ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນກໍນັ່ງຄ້າງໃນຣົດທີ່ຕິດໄຟຈາລະຈອນໃນເວລາທີ່ເກມແຂ່ງຂັນຈົບ. ແຕ່ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນແຟນໆ ຈົມວ່າເກມມັນດົນເກີນໄປບໍ່? ບໍ່, ເພາະວ່າເມື່ອພວກເຮົາຮັກແລະໃຫ້ກຽດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ພວກເຮົາຕັ້ງໃຈໃຊ້ເວລາໃຫ້ມັນ. ແປວ່າຄວາມເຕັມໃຈແລະຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນຊີວິດທາງວິນຍານແລະເຮືອງຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການໄປໂບດ, ການສຶກສາພຣະຄຳພີສ່ວນຕົວ, ຫຼືການອະທິຖານ. ພວກເຮົາຫຼາຍເກີນໄປພໍໃຈກັບການອຸທິດເວລາທ່ານທີ່ແລະການອະທິຖານສັ້ນໆ. ພຣະບັນຍັດສິບປະການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ວ່າພວກເຮົາເປັນແທ້ບໍ່? ເຮັດແນວນັ້ນບໍ່?

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າແນວໃດ: (ເບິ່ງຕາມຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

ການສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ອົພຍົບ 20:7-11

7. ພວກເຈົ້າຢ່າໃຊ້ຊື່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ໄປໃນທາງທີ່ຜິດເພາະເຮົາຈະລົງໂທດຜູ້ທີ່ໃຊ້ຊື່ເຮົາໄປໃນທາງທີ່ຜິດ. 8. ພວກເຈົ້າຈົ່ງນັບຖືວັນສິນ ໃຫ້ຖືເປັນວັນສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. 9. ຈົ່ງເຮັດວຽກທັງປວງຂອງເຈົ້າແຕ່ໃນທຶກມື້. 10. ແຕ່ມື້ຖ້ວນເຈັດໃຫ້ຖືເປັນວັນສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ໃນມື້ນີ້ໃຫ້ເຈົ້າເອງພ້ອມດ້ວຍບຸດຊາຍບຸດຍິງ ຂ້ອຍທາດ ແລະສັດລ້ຽງຂອງພວກເຈົ້າຕະຫຼອດທັງຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານເມືອງຂອງພວກເຈົ້າຢຸດເຮັດວຽກທັງໝົດ. 11. ໃນທຶກມື້ນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຟ້າສວັນ ແຜ່ນດິນໂລກ ທະເລ ແລະສິ່ງສາຣະພັດທີ່ມີຢູ່ໃນສາມແຫ່ງນີ້ ແຕ່ໃນມື້ຖ້ວນເຈັດພຣະອົງໄດ້ຍຸດພັກ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ມື້ຖ້ວນເຈັດເປັນວັນສິນບໍ່ຮືສຸດສໍາລັບພຣະອົງ.

ເລືອກເອົາປະທານາທິບໍດີທີ່ທ່ານມັກທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ຫຼືຕາຍແລ້ວ-ແລະຈົນຕະນາການວ່າລາວກໍາລັງມາເຮືອນຂອງທ່ານເພື່ອກິນເຂົ້າແລງ. ທ່ານໄດ້ກະກຽມທຸກຢ່າງ, ແຕ່ງອາຫານທີ່ປະເສີດ, ຈັດໂຕະ, ແລະແມ້ແຕ່ດູດຝຸ່ນພົມ. ເມື່ອປະທານາທິບໍດີມາເຖິງ, ທ່ານຈະຫັກທາຍເພິ່ນແນວໃດ? ທ່ານຈະໄຂປະຕູແລະຮ້ອງຊື່ຕົນແທ້ຂອງເພິ່ນ, ຫຼືເວົ້າວ່າ, "ເປັນຈັ່ງໃດ ເຮີຍ,-----?" ແລະຮຽກນາມສະກຸນຂອງເພິ່ນບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າເດົາອອກ. ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ພົບກັບປະທານາທິບໍດີຄົນເກົ່າຫຼາຍທ່ານ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຫັກທາຍຕໍ່ປະທານາທິບໍດີຢ່າງນັ້ນດອກ. ຕໍາແໜ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການໃຫ້ກຽດ, ເມື່ອບົດບາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການໃຫ້ກຽດ, ພວກເຮົາຕັ້ງຕໍາແໜ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຊື່ແລະກ່າວດ້ວຍຄວາມໂຄຣຣິບ.

ເຖິງປານນັ້ນ, ຫຼາຍໆຄັ້ງ, ແມ່ແຕ່ພວກທີ່ເຊື່ອກ່າວເຖິງພຣະເຈົ້າ-ຜູ້ສ້າງຈັກກະວານແລະຜູ້ຄຳຂອງຊີວິດມັນເອງ-ກັບ ບໍ່ໄດ້ກຽດ, ພວກເຂົາເລັ່ງເຖິງພຣະອົງໂດຍການໃຊ້ຄຳເວົ້າຄືກັບ "ຜູ້ໃຫຍ່" ຫຼື "ຜູ້ຢູ່ເບື້ອງເທິງ," ຫຼືໃຊ້ບາງຄຳອື່ນ ເຊັ່ນ "ໂອ້, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ອຍ!" ແຕ່ພຣະຄຣິດໄດ້ສອນພວກເຮົາໃນແບບຢ່າງຄຳອະທິຖານທີ່ພວກເຮົາຄວນໃຫ້ ກຽດຫຼືຊື່ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ (ມັດທາຍ 6:9). ຄຳວ່າ "ສັກສິດ" ແມ່ນມາຈາກຄຳສັບຮາກດຽວກັນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບ ຄຳວ່າ "ບໍ່ຮິສຸດ." ມັນໝາຍຄວາມວ່າ "ແຍກອອກຕັ້ງໄວ້" ຫຼື "ຊຳຮະໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ." ພຣະນາມຂອງພຣະອົງແມ່ນ ເປັນເອກະລັກແລະບໍ່ຮິສຸດເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນເອກະລັກແລະບໍ່ຮິສຸດ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນປະຕິບັດຕໍ່ພຣະນາມ ຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັບທີ່ພວກເຮົານັບຖືຊື່ຂອງຄົນອື່ນ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງປາມາດກຽດຕິຍົດທີ່ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບ.

ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ຄົນບໍ່ໃຫ້ກຽດຫຼືເຮັດໃຫ້ນາມຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນ?

ພຣະເຈົ້າບໍ່ຖືວ່າຄວາມນັບຖືແບບນັ້ນບໍ່ສຳຄັນ. ພຣະອົງບໍ່ຍອມເພິ່ງຄວາມໝາຍທີ່ຜິດຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບພຣະ ອົງໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາພະຍາຍາມຕິຄວາມໝາຍຂອງພຣະອົງຕາມຄວາມປາຖນາຂອງພວກເຮົາເອງ. ພຣະອົງຈະບໍ່ ຍອມຮັບການສະແດງອອກເຖິງການມີແລະລັກສະນະຂອງພຣະອົງໃນສະຖານະການທີ່ດູກູກກຽດສັກສິດຂອງພຣະອົງ ຫຼືລາຄາຖືກກວ່າລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນຫຍັງ? ເພາະວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະອົງ ຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການການສ້າງພວກເຮົາໃຫ້ພຣະອົງຮັບຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ.

ຫຼັງຈາກທີ່ທັງໝົດ, ນີ້ແມ່ນການເປັນຄົນດຽວກັນທີ່ໄດ້ເວົ້າໂລກໃຫ້ມີຊີວິດ-ແລະມັນໃຊ້ເວລາພຽງແຕ່ 6 ມື້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ໃນມື້ທີ່ເຈັດ, ພຣະເຈົ້າພັກຜ່ອນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າພຣະອົງເມື່ອຍ. ພຣະອົງໄດ້ພັກຜ່ອນເພາະ ວ່າພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຳນົດທີ່ຈະເຮັດ. ພຣະອົງຢາກມີຄວາມສຸກແລະປະສົບກັບການສ້າງຂອງພຣະ ອົງ. ຄ້າຍຄືກັນນີ້, ພຣະອົງໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາຕັ້ງເວລານຶ່ງວັນຕໍ່ອາທິດເພື່ອພັກຜ່ອນແລະຄິດໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບ ວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜແລະອຳນາດທີ່ພຣະອົງມີຢູ່ໃນມືແລະໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ກຽດສັກສິດຂອງພວກເຮົາແມ່ນຍ້ອນ ພຣະອົງ.

ພຣະອົງຊົງຍິ່ງໃຫຍ່! ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ເຮົາເປັນ, ບໍ່ແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເປັນ. ພິຈາລະນາ ກຽດຕິຍົດທີ່ທ່ານຈະໃຫ້ແກ່ນັກມີຊື່ສຽງ, ນັກການເມືອງ, ຫຼືນັກກິລາທີ່ທ່ານຊົມຊອບ. ປຽບທຽບກຽດຕິຍົດນັ້ນກັບສິ່ງທີ່ ທ່ານມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານທັງໃນການເວົ້າແລະການກະທຳຂອງທ່ານ. ມັນປຽບທຽບກັນໄດ້ບໍ່? ພຣະ ເຈົ້າໄດ້ມອບສິດໃຫ້ພວກທີ່ເຊື່ອໃຫ້ອະທິຖານໂດຍໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, "ເຮົາບອກພວກ ທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຖ້າພວກທ່ານຈະຂໍສິ່ງໃດຈາກພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ, ພຣະອົງຈະຊົງໂຜດປະທານສິ່ງ ນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ມາເຖິງບັດນີ້ທ່ານທັງຫຼາຍບໍ່ໄດ້ຂໍສິ່ງໃດໃນນາມຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຂໍແລ້ວພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບ, ເພື່ອ ຄວາມຍິນດີຂອງພວກທ່ານຈະເຕັມບໍ່ຮິບູນ. (ໂຍຮັນ 16:23-24). ນັ້ນແມ່ນສິດທີ່ພິເສດແທ້ໆ! ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກ່ອນໜ້ານັ້ນໃນຄືນດຽວກັນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຄຳສັນຍາດັ່ງກ່າວແກ່ພວກເຮົາ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, "ສິ່ງໃດ ທີ່ທ່ານທັງຫຼາຍຈະຂໍໃນນາມຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນເພື່ອວ່າພຣະບິດາຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດດ້ວຍພຣະບຸດ" (ໂຍຮັນ 14:13). ທັງໝົດນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບກຽດສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

2. ເພງສັຣເສີນ 145: 1-3

1. ຂ້າພຣະອົງຈະປະກາດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຊົງເປັນເຈົ້າມະຫາຊີວິດຂອງຂ້າພຣະອົງ ຂ້າພຣະອົງຈະ ສັຣເສີນພຣະອົງຕລອດໄປ.
2. ຂ້າພຣະອົງຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງທຸກໆວັນ ແລະຈະສັຣເສີນພຣະອົງຕລອດໄປ.
3. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະສົມຄວນໄດ້ຮັບຄຳສັຣເສີນອັນສູງສົ່ງ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງຊົງໃຫຍ່ ກວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂ້າພຣະອົງ.

"ທຸກໆ ວັນ." ສອງຄຳນີ້ຍືນເດັ່ນຊັດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າເມື່ອອ່ານຂໍ້ທີ 1-3. ດາວິດໄດ້ສັ່ນເສີນພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ປະກາດວ່າລາວຈະອວຍພອນໃຫ້ພຣະເຈົ້າທຸກໆວັນ. ບໍ່ພຽງແຕ່ໃນມື້ທີ່ດີເທົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນມື້ທີ່ລາວຮູ້ສຶກຄືກັບການເຕັ້ນລຳຢູ່ຕາມຖນົນ. ບໍ່ພຽງແຕ່ໃນວັນຊັຍຊະນະ. ບໍ່, ດາວິດຂຽນຄວາມປາຖນາທີ່ຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າທຸກໆມື້ແລະສັ່ນເສີນພຣະນາມຂອງພຣະອົງຕຸລອດໄປແລະເປັນນິດ. ທ່ານປາຖນາທີ່ຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າທຸກໆມື້ບໍ່?

ບັນດາຄອບຄົວຊາວອາເມຣິກັນປຸງແຕ່ງໄກ່ງວງ ແລະ ໝູ່ແຮມຫຼາຍໃນຊ່ວງວັນຢຸດພັກງານ. ພັລຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນແມ່ຄົວຊັ້ນຍອດທີ່ຮູ້ວິທີປຸງແຕ່ງອາຫານໃຫ້ມັນດີເລີດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງລະມັດລະວັງຂອງນາງທີ່ຈະເອົາຊີ້ນມາໃຫ້ຖືກຕ້ອງກ່ອນທີ່ນາງຈະເອົາມັນອອກຈາກເຕົາອົບ-ແລະວ່າລວມທັງການໃຊ້ບາຫຼອດທີ່ຈະຮູ້ເວລາທີ່ຊີ້ນໄດ້ສຸກຢ່າງສົມບູນ.

ການກິນຊີ້ນທີ່ບໍ່ສຸກສາມາດເປັນອັນຕະລາຍ. ໝູ່ແຮມ ຫຼືໄກ່ງວງສາມາດປະກົດວ່າຖືກປຸງແຕ່ງຄືສຸກທາງນອກແລະຍັງດີບູດ້ານໃນ. ສິ່ງສຸດທ້າຍທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເມື່ອທຸກຄົນນັ່ງຢູ່ໂຕະດ້ວຍຄວາມຢາກອາຫານແລະສ້ອມຢູ່ໃນມື້ແມ່ນການຄົ້ນພົບຊີ້ນທີ່ມີເລືອດປົນຢູ່ແລະຊີ້ນບໍ່ສຸກຍັງຢູ່ພາຍໃນ. ບາຫຼອດນັ້ນແມ່ນສຳຄັນ.

ສາວົກຂອງລາຊະອານາຈັກກໍບໍ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງພາຍນອກໄດ້ດີແຕ່ວ່າມັນເປັນຄວາມວຸ້ນວາຍທາງວິນຍານພາຍໃນ. ພວກເຮົາຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທີ່ "ເອົາໃຈໃສ່" ແລະທາງວິນຍານຄືກັບທີ່ພວກເຮົາປະກົດຢູ່ທາງນອກ. ພາຍໃຕ້ໜ້າພື້ນ, ພວກເຮົາແບກຫາເຊື້ອທີ່ມີຄວາມຂົ່ມຂື່ນ, ຄວາມສົງສັຍແລະຄວາມບໍ່ຮູ້ຕົວ. ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າທ່ານເວົ້າວ່າ "ຮາເລລູຢາ" ຕໍ່ຄຳເທສນາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າທ່ານເປັນຝ່າຍວິນຍານແລະເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານຈະເປັນຄົນເທສນາ, ມັນກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າທ່ານເປັນຝ່າຍວິນຍານຄືກັນ.

ພຣະເຈົ້າຖືບາຫຼອດ; ພຣະອົງຮູ້ສະພາບຂອງແຕ່ລະຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງອາດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຢູ່ໃນເຕົາອົບທີ່ມີການປ່ຽນແປງ, ແຕ່ພຣະອົງປະສົງທີ່ຈະດັດແປງທ່ານໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ. ພຣະອົງມີຈຸດປະສົງສຳລັບຄວາມເຈັບປວດ, ແລະພຣະອົງພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານເປັນຄືກັບພຣະເຢຊູ. ເລືອກທີ່ຈະໃຫ້ກຽດພຣະອົງໃນການນະມັສການຂອງທ່ານໃນເວລາທີ່ດີແລະບໍ່ດີ. ບາງຄັ້ງທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະໄວ້ວາງໃຈພຣະເຈົ້າແລະເລືອກທີ່ຈະນະມັສການພຣະອົງເຖິງວ່າຄວາມເປັນຈິງຂອງສະຖານທີ່ທີ່ພວກເຮົາຢູ່ໃນວັນໃດກໍໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້.

ການໃຫ້ພອນແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້ມີລັກສະນະແນວໃດ?

3. ເພງສັ່ນເສີນ 145: 4-7

4. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄຳສັ່ນເສີນຈາກຄົນຊົ່ວອາຍຸນີ້ແລະຊົ່ວອາຍຸຫນ້າ ເຂົາຈະປະກາດເຖິງກິຈການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. 5. ມະນຸດຈະກ່າວເຖິງຮັສມີ ແລະອຳນາດອັນສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງສ່ວນຂ້າພຣະອົງກໍຈະຄິດເຖິງການກະທຳອັນອັສຈັນຂອງພຣະອົງ. 6. ມະນຸດຈະກ່າວເຖິງການກະທຳອັນໜ້າຢ້ານກົວຂອງພຣະອົງ ສ່ວນຂ້າພຣະອົງກໍຈະປະກາດເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. 7. ເຂົາຈະເວົ້າເຖິງຄວາມດີທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະຮ້ອງເພງສັ່ນເສີນຄວາມເມດຕາປານີຂອງພຣະອົງ.

ຫົວໃຈຂອງດາວິດສຳລັບພຣະເຈົ້າຈະສ່ອງແສງຜ່ານຂໍ້ພຣະຄັມພິເຫຼົ່ານີ້. ລາວໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບການໃຫ້ກຽດແກ່ຜົນງານແລະຄຸນງາມຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຍິນດີຕໍ່ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນແລະອາຍຸນຶ່ງໃນເວລາທີ່ໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າເປັນອັນດັບສອງຕໍ່ຄວາມປາຖນາຂອງຫຼາຍໆ

ຄົນທີ່ຈະໃຫ້ກຽດຕົນເອງ. ເວທີສ່ວນຕົວໄດ້ທົດແທນການສັ່ນເສີນພຣະເຈົ້າ. ປະຊາຊົນພະຍາຍາມນໍາສະເໜີພາບທີ່ສົມບູນແບບໃນສີ່ສັງຄົມ, ແຕ່ມັນເປັນການຫຼອກລວງ, ແລະແທນທີ່ການສາລະພາບຂອງສາທາລະນະຊົນກຽວກັບຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄໍາເວົ້າຂອງດາວິດສອດຄ່ອງກັບຄຸນຄ່າດ້ານວັທນະທໍາຂອງມື້ນີ້, ຄໍາສັບທີ່ວ່າ *ຂອງທ່ານ* ກໍຈະຖືກແທນທີ່ດ້ວຍຄໍາວ່າ *ຂອງຂ້ອຍ*.

- ຄົນລຸ້ນນຶ່ງຈະປະກາດວຽກງານ (ຂອງຂ້ອຍ) ຕໍ່ໄປແລະຈະປະກາດການກະທໍາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ (ຂອງຂ້ອຍ).
- ຂ້ອຍຈະປະກາດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ (ຂອງຂ້ອຍ).
- ພວກເຂົາຈະໃຫ້ຄໍາພະຍານເຖິງຄວາມດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ (ຂອງຂ້ອຍ).

ແມ່ນແລ້ວ, ບາງຄັ້ງພວກເຮົາທີ່ຄວາມທະນົງທົງຕົວຂອງພວກເຮົາເຂົ້າໃນໜ້າກາກຢ່າງສະດວກສະບາຍເຊັ່ນ "ມໍລະດົກ" ແລະ "ຊີ່ສຽງ." ທຸກເວລາທີ່ພວກເຮົາປ່ຽນຈຸດສຸມຈາກພຣະເຈົ້າແລະວາງມັນໃສ່ຕົວເຮົາເອງ, ພວກເຮົາລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານຄໍາພະຍານແລະການກະທໍາຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາໄດ້ລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະເອົາພຣະອົງເປັນທີ່ນຶ່ງ. ເພື່ອດໍາເນີນຊີວິດທີ່ໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຮັກພຣະອົງກ່ອນ.

ພວກເຮົາສາມາດປະກາດກິຈການຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດຕໍ່ຄົນລຸ້ນຕໍ່ໄປ?

ນໍາໃຊ້ໃນຊີວິດ

ທ່ານຈະພະຍາຍາມຢ່າງໃດເພື່ອໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ? ເລືອກນຶ່ງໃນການນໍາໃຊ້ໃນຊີວິດຕໍ່ໄປນີ້:
ກັບໃຈ. ສາລະພາບກັບພຣະເຈົ້າທຸກຄັ້ງທີ່ທ່ານໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ຜິດແລະບໍ່ໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະອົງຕລອດຊີວິດຂອງທ່ານ.

ການບັນທຶກ. ການບັນທຶກປະຈໍາວັນແມ່ນວິທີການທີ່ດີໃນການກໍານົດຄວາມຄິດທີ່ເລັ່ງໃສ່ຫົວໃຈແລະຈິດໃຈຂອງທ່ານ. ເມື່ອທ່ານນຸ່ງລົງເພື່ອຂຽນ, ກະແສຂອງການຄິດຂອງທ່ານຈະໄຫຼອອກມາ. ໃຊ້ເວລາໃນແຕ່ລະມື້ໃນອາທິດນີ້ເພື່ອລົງບັນທຶກປະຈໍາວັນກຽວກັບຄວາມສໍາພັນຂອງທ່ານກັບພຣະເຈົ້າແລະຄວາມຄິດກຽວກັບພຣະອົງ. ຂໍໃຫ້ຄໍາເວົ້າຂອງທ່ານເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ວ່າທ່ານໃຫ້ກຽດແລະນະມັສການພຣະອົງຫຼາຍປານໃດ.

ແບ່ງປັນ. ຖ້າທ່ານຢູ່ໃນສີ່ສັງຄົມ, ພິຈາລະນາວິທີທີ່ທ່ານສາມາດໂພສແລະແບ່ງປັນຂໍ້ຄວາມທີ່ໂຄຣ໌ບພຣະເຈົ້າໃນອາທິດນີ້. ຫຼືພິຈາລະນາວິທີທີ່ທ່ານສາມາດແບ່ງປັນຄໍາພະຍານເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າແລະການກະທໍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ. ຖ້າທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສີ່ສັງຄົມ, ສແວງຫາທີ່ຈະແບ່ງປັນຄໍາພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າແລະອໍານາດຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດຂອງທ່ານກັບຄົນອື່ນທີ່ທ່ານສື່ສານກັບໃນອາທິດ. ສືບຕໍ່ເດີນໜ້າແລະໂອ້ອວກຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບມັນ.

ການບັງຄັບໃຫ້ກຽດແລະການບັງຄັບການນະມັສການນີ້ບໍ່ແມ່ນການໃຫ້ກຽດຫຼືການນະມັສການ. ແຕ່ເມື່ອທ່ານເລີ່ມສະທ້ອນທຸກວັນກຽວກັບຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແລະຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ, ການໃຫ້ກຽດແລະການນະມັສການພຣະອົງຈະໄຫຼອອກຈາກໃຈຂອງທ່ານໂດຍທັມມະຊາດ.

ອຸປຸຸມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ <http://lsbf.us> ໂດຍ PSI